

DOLŮ PO MISSISSIPPI

František Machara

Copyright © František Machara

2023

Ten muž byl na první pohled mrtvý, právě jej srazil projíždějící kamion, když se snažil přeběhnout přes ulici. Vlastně jsem to já, kdo je mrtvý, až u něj najdou doklady a budou se snažit jej identifikovat, zjistí že je to nějaký David Heller, a to jsem vlastně já.

Je to asi tak tři hodiny zpátky, potkal jsem toho muže na mostě přes řeku, stál polonahý u zábradlí a vrávorál, snažil se zábradlí přelézt. Každou chvíli se měl zřítit dolů do rozbouřených vln řeky Mississippi. Přistoupil jsem k němu a podával mu ruku, díval se na mě nedůvěřivě a váhal, nakonec si dal říci a slezl zpátky na chodník před zábradlí. Na zemi se válely jeho věci, co tady chtěl asi zanechat, bunda, košile, kalhoty, boty. Pomohl jsem mu to všechno posbírat, on se oblékl a obul si boty. Já jsem Johny, povídá a podává mi ruku, celý se přitom třese. Moc Vám děkuji, zachránil jste mi život, víte, já neumím plavat, určitě bych se utopil. To je v pořádku, říkám, pojdte, půjdeme si někam sednout a popovídat, já jsem David, říkám a nabízím mu tímto tykání. S radostí nabídku přijímá a zdá se najednou, že mu zmizel z očí ten zvláštní smutek co tam ještě před chvílí měl. Jak se tak dívám, ten Johny je jako můj dvojník, stejná postava, chůze, vlasy, oči, úplně jako kdybychom byli bratři dvojčata. I oblečený byl podobně jako já, stejná kožená černá bunda, světlá košile, džíny, jen boty měl jiné, černé mokasíny, já mám tmavomodré tenisky.

Sešli jsme z mostu Arsenal Bridge, prošli malým parkem a přešli přes ulici, naproti byla čerpací stanice, parkoviště a vedle malé non-stop bistro, jmenovalo se Rubby's Café. Vešli jsme dovnitř a zamířili ke stolu v rohu místnosti u okna. Vysvlékli jsme bundy a pověsili je na věšák v rohu u okna. Venku už se začalo stmívat, uvnitř bylo teplo a útulno. Za chvíli byla u nás servírka a ptala se co si dáme, přitom se stále usmívala, slušelo jí to, i to jméno Rubby, co měla na jmenovce připnuté na zástěrce vlevo nahoře na ramínku, a ta její vůně, levandule, zavanula kdykoliv se k nám přiblížila nebo jen prošla kolem. Já jsem si dal jen dva toasty a černou kávu, Johny si poručil palačinky a ovocný čaj. Rubby se zasmála a odcupitala za pult. Pohodlně jsme se usadili v čalouněných lavicích naproti sobě. Johny sáhl do kapsy své kožené bundy na věšáku a vytáhl černou peněženku. Položil ji před sebe na stůl a otevřel ji. Vyndal z přihrádky fotografii a ukázal mi ji. Byl na ní s nějakou ženou, patrně s manželkou. To je Mary, říká a hlas se mu třese, moje přítelkyně. Před pár dny mne opustila. Přišel jsem z práce domů a ona nikde, jen na stole jsem měl na lístku napsaný vzkaz, že ode mne odchází. Potkala prý někoho a zamilovala se. Byl jsem v šoku, vůbec jsem nevěděl, co mám teď dělat, říká a schovává fotografii zpátky do peněženky.

Tu vloží do kapsy své bundy na věšáku. To bude zase dobrý, povídám mu soucitně, třeba se zase vrátí, je to jen možná chvilkové pobláznění. A když ne, tak jsi ještě mladý, najdeš si novou lásku. Kolik ti je Johnny?, mně je třicet dva, jsem stále svobodný a sám, také doufám, že svou lásku teprve potkám, říkám mu. Mně je třicet jedna, povídá Johnny, byli jsme spolu dva roky a plánovali si založit rodinu, Mary je dvacet osm, říká a v očích se mu zaleskly slzy. Právě přišla servírka Rubby a přinesla naši objednávku, usmála se, popřála nám dobrou chuť a ladným krokem odešla.

Pustili jsme se do jídla, přitom jsem Johnymu řekl já něco o sobě. Bydlím tady v Davenportu v lowě již osm let, pracuji jako programátor v místní malé pobočce firmy IBM. Pocházím ale ze severu, z malého městečka Northwood. To já také nejsem odsud, povídá Johnny, my jsme se sem přestěhovali s Mary teprve nedávno, je to asi půl roku, pocházíme oba z Chicaga, v Illinois. Já jsem původně automechanik, nyní pracuji u místního prodejce aut, Mary je kuchařka, pracuje v malé restauraci na náměstí, blízko našeho bytu. Chtěli jsme změnu, tak jsme si našli tady to. Souhlasně jsem přikyvoval a pozorně naslouchal Johnymu vyprávění. Mezitím jsme dojedli a pili své nápoje. Napadlo mne, dát si takhle něco ostřejšího na pozvednutí nálady, říkám to Johnymu, on kupodivu souhlasí. Kývl jsem na Rubby, v momentě byla u nás. Dáme si dvakrát dvojitou whisky, povídám a oplácím jí její úsměv. Přikývla a opět ladně odplula za pult. Jsem rád, že jsem tě potkal Dave, povídá Johnny a opět se mu zalesknou oči. Nevím co mne to napadlo, ale víš, byl jsem v koncích, nic mne nebavilo, já i Mary, my jsme rádi chodili po procházkách, do parků, k vodě, nebo do lesa. Měli jsme společné zájmy, chtěli jsme si užívat svobody a volné chvíle, než přijdou děti.

Přišla servírka Rubby a přinesla nám naše drinky. Poděkoval jsem a znovu jí oplatil její úsměv. Vzal jsem svou skleničku, pozvedl ji a Johnny udělal totéž. Přitukli jsme si, napili se na zdraví a na naději, že všechno bude zase dobré. Víš Johnny, já to mám také tak, rád chodím po procházkách, po parcích, k vodě, na mostě vydržím dlouhé chvíle pozorovat lodě co plují po řece. Jako dneska, zrovna jsem šel přes most na procházku, když jsem tě tam uviděl. To jsem měl sakra štěstí Davide, že jsi tam byl ve správný čas na správném místě, jinak bych už plaval dolů po Mississippi, říká Johnny, usměje se a dopijí svoji sklenku whisky. Kývl rukou na servírku Rubby k pultu a dvěma prsty naznačuje, že si to dáme ještě jednou. Dopil jsem také svůj drink a říkám dobrá Johnny, ale je to všechno na mně, pozval jsem tě, tak platím já.

Johny se chvílku bránil, ale pak řekl dobrá tedy, snad se nevidíme naposledy Davide, budu rád, když se někdy zase setkáme, a příště platím já. Přikývl jsem a říkám, že budu také rád, když se někdy setkáme. Rubby nám přinesla další rundu, opět se usmála, poděkoval jsem a usmál se také, ona zase lадným krokem odtancovala za pult.

Kde bydlíš Dave, zeptal se náhle Johny, my s Mary jsme zatím v podnájmu, tady kousek na Emerson Place, v malém bytě v podlaží, je to tam malé, ale útulné a hezké. Časem jsme si chtěli koupit něco svého, větší byt nebo spíše nějaký menší domek na předměstí, něco mimo centrum, oba máme rádi přírodu a klid, chodíme rádi pěšky, ani auto nemáme. Tak to já mám také tak, říkám, auto sice mám, ale bydlím také v pronajatém malém bytě, je to na druhé straně města, na West 29, u Marquette parku. Mám to kousek do práce, tak deset minut, chodím každý den pěšky do práce i z práce. Autem vyjedu jen občas na větší nákup, nebo když si chci zajet dále, třeba k jezeru na ryby. Ty rybaříš Davide?, ptá se Johny a jakoby najednou ožil. Víš, já jsem o tom také dlouho snil, asi by mně to také bavilo, zajít si občas na ryby. Dobrá Johny, tak to zkusíme, vezmu tě někdy s sebou a můžeš si to zkusit, jestli tě to bude bavit. Náčiní mám dost, není to žádný problém, alespoň nebude člověk tak sám celý den u vody. Tak to se moc těším, povídá Johny a dopíjí svoji druhou skleničku whisky. Dopil jsem také a s úsměvem kývl na Rubby, že si dáme další rundu. Ta se usmála a pokývala hlavou jako že rozumí.

Za chvílku už byla u nás a s jejím permanentním úsměvem pokládala tácek se dvěma dvojitými skotskými na stůl. Poděkovali jsme a oba se také usmáli. Promiňte, než nám utečete, povídám jí, vy jste asi Rubby, že? Opět se krásně usmála a k tomu i trochu začervenala, moc jí to slušelo. Mohlo jí být tak něco kolem třiceti, tak v našem věku. Ano, jsem Rubby, a ukazuje na jmenovku na levém ramínku. Těší mně, já jsem David a naproti, to je můj kamarád Johny. Také mně těší, řekl Johny a usmál se na Rubby, dáte si něco s námi Rubby?, ptá se nesměle, přitom oba očekáváme, jak Rubby zareaguje. Jé, to je od vás milé, ráda bych, ale mám tady auto a za hodinku končím a musím jet domů. Bude mne tady střídat kolegyně Vicky, já mám doma malou holčičku, jsou jí tři roky, mám tam mámu na hlídání. Možná někdy příště, jestli se ještě potkáme, ale moc děkuji. A já myslela, že jste bratři, jste tak oba podobní jeden druhému, usměje se a odchází tanečním krokem za pult, obsloužit pár hostů, co zrovna přišli. Tak vidíš Johny, tady máš zrovna takovou milou ženu co by možná měla zájem se seznámit. Má sice dítě, ale evidentně je sama bez partnera, takový je život.

Nic nekončí, pro ni ani pro tebe. Tím, že se zabiješ nic nevyřešíš, musíš jít dále, hledat a nacházet. Tak na nové začátky Johnny, povídám a zvedám sklenku k přípitku. Johnny se zasměje a přitukává si se mnou, máš pravdu kamaráde, začnu znovu, práci mám, kde bydlet také, tak na nové zítřky, povídá a hodí do sebe tu dvojitou naráz. Tak se mně líbíš Johnny, povídám a nabízím ruku k plácnutí, plácli jsme si jako že tedy ujednáno. Tak nám utekly asi dvě hodinky v příjemném prostředí bistra Rubby, venku se již pořádně setmělo, bylo něco před desátou hodinou večer. Ani se nám ven nechtělo, tady bylo příjemně teplo, venku to nevypadalo tak dobře, byl konec září a teploty večer už šly pomalu dolů.

Chystal jsem se zaplatit útratu, vytáhl jsem z kapsy své bundy peněženku a chvílku počkal, až půjde Rubby kolem, abych jí naznačil, že chci platit. Ta moje kožená bunda, byla úplně stejná jako ta, co měl na věšáku Johnny, pomyslel jsem si. Ten mezitím odešel na toalety. Rubby asi pochopila, že chceme zaplatit a přišla jako obvykle s úsměvem a s účtenkou k našemu stolu. Zaplatil jsem naši útratu, nechal jsem jí pár drobných jako spropitné, ona poděkovala a přidala ten její milý úsměv k tomu. Přijďte zase někdy, povídá. Určitě přijdeme, odpověděl jsem a schoval účtenku i s peněženkou do kapsy své bundy na věšáku. Rubby odtančila za pult a věnovala se dalším hostům. Johnny právě přicházel z toalet, bere si z věšáku bundu a obléká se. Tak mockrát děkuji Davide, říká, a příště platím já. Dobrá Johnny, platí. Vzal jsem svoji bundu z věšáku a nesl ji jen tak přes ruku, neoblékal jsem se, po těch pár skotských mi bylo nějak horko, potřeboval jsem se venku trochu zchladit. Vykročili jsme ke dveřím a cestou jsme se rozloučili s Rubby. Krásně se na nás usmála, poděkovala za návštěvu a že máme zase přijít. Oba jsme slíbili, že určitě přijdeme.

Vyšli jsme ven, bylo už opravdu trochu chladno. Tak se měj Johnny, a když tak se potkáme a naplánujeme to rybaření, dokud ještě není taková zima. Dobrá Davide, měj se také krásně a za všechno ti moc děkuji. Poté se Johnny vydal po chodníku k přechodu přes ulici, směrem ke svému bydlišti. Já jsem vyšel na opačnou stranu, za roh od bistra, kolem parku a dál směrem k naší západní 29. ulici. Měl jsem to tak na dvacet minut chůze, těšil jsem se do mého malého bytu. Už jsem se trochu ochladil, oblékl jsem si tedy bundu a zapnul zip ke krku. Strčím ruce do kapes a něco se mi nezdá, v pravé kapse mívám kapesník, v levé pak klíče od domu, tady je to nějak jinak. V levé kapse nic a v pravé kapse klíče, ale nějaké jiné, je tam nějaký přívěsek, nějaká plastová figurka auta.

Vytáhnu ten svazek abych se podíval, vždyť to není moje bunda, to je bunda Johnnyho, napadlo mně. Musím se vrátit a zavolat na něj, že jsme si omylem vyměnili své bundy, pomyslím si a vracím se rychle zpátky. Náhle uslyším nějaký hluk, zvuky brzdícího auta, potom náraz a ticho. Co to je? Za rohem najednou vidím, stalo se nějaké neštěstí. Z bistra a od čerpací stanice se sbíhají lidé a tvoří hlouček u přechodu přes ulici. Tam stojí šikmo kamion a pár metrů před ním leží na zemi člověk v nepřírozené poloze, na první pohled má roztráštěnou hlavu. Řidič kamionu vystupuje z kabiny, drží se za hlavu a naříká, vůbec jsem ho neviděl, musel mi tam vběhnout na poslední chvíli, já za to nemůžu, povídá plačtivě. Zavolejte někdo záchranku, ozývá se z hloučku, a také policajty. Tomu už nepomůže žádný doktor, říká zase někdo jiný, ten je mrtvý.

A opravdu byl, a je to můj dnešní nový přítel Johnny, ale vlastně jsem to já. On má v bundě moji peněženku, moje doklady, řidičský průkaz a ostatní. Co teď, přemýšlím. Když počkám na policejní hlídku, půjdu za nimi a všechno jim vysvětlím, mohli by to pochopit, že jsme si jen omylem vyměnili bundy v baru. Ale co když to nepochopí, budou mne vláčet po výslechovkách, vyšetřovat, a té historce, jak jsem mu zachránil život na mostě, té stěží někdo uvěří. Najednou z hloučku čumilů vyšla Rubby a plakala, šla směrem k bistra, kapesníkem si přitom utírala slzy. Přistoupil jsem k ní a vzal ji za ruku, celá se třásla a vzlykala, ten tam byl ten její krásný milý úsměv. To není možné, povídá, vždyť ještě před chvílí jste spolu seděli u mne v bistra. To byl váš dobrý kamarád?, vypadali jste jako bratři. Ano, byli jsme kamarádi, ale vlastně jsme se poznali dnes večer.

Zrovna přijížděla z centra města záchranka a vzápětí za ní policejní hlídka. Zastavují u místa nehody a začínají vyšetřovat to neštěstí. Řidič kamionu se asi zhroutil a je v péči lékařů. Policejní úředník mezitím volá pro koronera, všichni už ví, že v záchrance do nemocnice můj kamarád nepojede. Pojďte dovnitř, povídá Rubby a vchází dveřmi do bistra. Jdu za ní, ona jde za pult, já ke stolu, na stejné místo, na kterém jsem seděl před pár minutami s kamarádem Johnym. Vysvlékl jsem si bundu a pověsil ji na věšák. Z náprsní kapsy vytahuji černou Johnnyho peněženku a sedám si do pohodlné polstrované lavice. Dívám se na Johnnyho doklady, říkal, že nemá auto, ale řidičský průkaz má. Jmenuje se John Fisher, bydlí na Emerson Place 210, byt 4A. Pracuje v Smith Auto Sales na Gainess Street. Schoval jsem doklady do peněženky a tu dal do náprsní kapsy bundy na věšáku. Právě přichází Rubby a nese na tácku dvojitou skotskou a pomerančový džus.

Usmívá se mile, ale ten úsměv, ten je poznamenaný tou tragickou událostí, její oči se zdají být temnější, hnědé vlasy dříve sepnuté do culíku má teď rozpuštěné. Už nemá na sobě zástěrku servírky, směnu již předala své kolegyni Vicky, sedá si naproti mně, na místo, kde před pár minutami ještě seděl Johnny. Dejte si, je to na mně, povídá a zvedá svoji sklenici s džusem, přitom kývne směrem ke sklenici s whisky. Můžeme si tykat, jestli chcete, tak ještě jednou, já jsem Rubby Kingová. Těší mne Rubby, děkuji, já jsem, okamžik jsem zaváhal, kdo vlastně teď jsem? Já jsem David Heller, povídám a podávám Rubby přes stůl svou ruku, stiskla ji pevně a přitom se mi zahleděla svýma mandlovýma očima do mých očí.

Zvedl jsem sklenku se skotskou a napil se. Nehledej za tím nic jiného Davide, ale dneska nemohu být sama, pořád se mi vrací ten okamžik tam venku, nechtěl bys jet se mnou ke mně?, můžeme ještě posedět a popovídat si. Je pátek, ráno vstávat nemusím, zítra má směnu další kolegyně Debbie, ta bude ráno střídat Vicky. Já bydlím na 32. východní, blízko Garfield parku, máme takový malý domek, bydlím tam s mámou a mojí malou Lilly. Jé, tak já bydlím kousek odtud, na druhé straně od parku, na 29. západní, říkám, bydlím v podnájmu, moc rád budu s tebou Rubby, také bych nemohl dneska být jen tak sám. Tak dobrá, můžeme jít, jestli chceš. Přikývl jsem na souhlas, dopil svoji whisky, zvedl se od stolu, vzal jsem si z věšáku bundu a oblékl se.

Rubby odběhla za pult a zmizela v kuchyňce, v momentě byla zpátky, na sobě měla oblečený slušivý tmavomodrý kabátek, přes rameno černou kabelku, v ruce držela svazek klíčů. Kolem prošla právě její kolegyně Vicky, podívá se na mně, potom na Rubby, šibalsky zamrkala, nahnula se k ní a něco zašeptala do ucha. Rubby se uchichtla, podívala se na mně a jako by se začervenala. Tak dobrou, povídá Vicky a odběhla obsluhovat zákazníky. Rubby se na mně usmála, opět takovým tím krásným milým úsměvem, a zamířila si to ke dveřím. Šel jsem napřed a otevřel jí dveře, poděkovala, usmála se a vešli jsme na ulici. Hned vedle, na parkovišti u čerpací stanice parkovala svoje auto, tmavě modrá Toyota Camry. Zřejmě má ráda tmavou modrou barvu, pomyslel jsem si. Nastoupili jsme do auta a vyjeli z parkoviště do ulice směrem k severní části města. Cestou jsme si povídali o našich zálibách. Rubby to měla podobně jako já, také měla ráda procházky přírodou a klidná místa v parcích a u vody. Za deset minut jsme byli na místě, široká ulice lemovaná stromy, s malými nízkými domky s předzahrádkami, všude kolem spousta zeleně, květiny a keře.

Rubby odbočila na příjezdovou cestu k jednomu takovému domku, byl to takový typický menší dřevěný domek, malý ale hezký. Zastavila auto, tak jsme tady, povídá, vypnula motor a říká, tak pojd' Davide. Vystoupili jsme z auta a šli ke dveřím domku, v okně vlevo od dveří a na chodbě se svítilo. Rubby vytáhla z kapsy kabátu klíče a odemkla vchodové dveře. Otevřela je a odstoupila stranou, tak tě tady u nás vítám Davide, prosím, pojd' dále, povídá a ukazuje gesto rukou, abych šel dovnitř. Vstoupil jsem do chodby, Rubby vešla za mnou a zavřela dveře. Mami, jsem doma, volá a vysvléká si kabát a zouvá boty, a vedu návštěvu. Vysvlékl jsem si bundu, pověsil ji na věšák a vyzul si boty. Rubby mi nabídla lehké domácí pantofle, já jsem poděkoval, že nejraději chodím doma bos, usmála se, to já také, řekla.

Z obývacího pokoje náhle vykoukla žena, určitě maminka, Rubby jako by byla její mladší sestra, tak byly na sebe podobné. Dobrý večer, já jsem David Heller, představuji se a podávám ženě ruku. Dobrý večer, já jsem Caroline Kingová, matka Rubby, těší mě, můžete mi říkat Carol. Já hlídám malou Lilly, když je Rubby v práci, a to je vlastně skoro každý den, směje se a dívá se, co na to Rubby. Ještě že už jsem v penzi, a stejně nikoho jiného na světě nemám, tak co. Děkuji mami, říká Rubby, obejmeme maminku a dává jí pusku. Tak já si půjdu lehnout do pokoje k Lilly, bavte se, ale moc dlouho neponocujte. Neboj mami, děkuji a dobrou noc. Dobrou noc, povídám také, Caroline se usmála, stejně takovým milým úsměvem jako Rubby, dobrou noc, řekla a odešla chodbou do pokoje.

Posad' se Davide, povídá Rubby a ukazuje na pohovku, já přinesu něco k pití, dáš si víno nebo raději whisky?, ptá se. Raději víno, jestli můžu, whisky už jsem měl dneska dost, říkám a sedám si na pohovku. Dobrá, řekne usměvavá Rubby a odchází do kuchyňky. Rozhlížím se kolem dokola místnosti, má to tady Rubby velice útulné, žádný přepych ale vše střídmě a účelně zařízené. A převládá tmavomodrá barva, pohovka, předložky na podlaze, závěsy na oknech, všechno tmavá modrá. Jak se tak rozhlížím, zaslechnu za dveřmi na druhé straně místnosti nějaký šramot. To bude asi nějaké zvířátko, pomyslím si. Rubby právě přišla z kuchyně a nese láhev červeného vína a dvě skleničky, v druhé ruce má misku s chipsy. Položí vše na stůl u pohovky a usměje se. Asi viděla, že se zajímám o ty dveře tam v rohu místnosti, jde k nim a otevře je. Do pokoje vběhl malý pejsek, je to štěně českého vlka, nádherný pes, od vlka k nerozeznání. Ihned se začal lísat Rubby u nohou, pak objevil mně na pohovce a byl se mnou okamžitě kamarád, vyskočil na pohovku a začal mne pusinkovat.

To je Wolfie, má přes dva roky, Lilly jej dostala od svého táty, když měla rok, říká Rubby a sedá si na pohovku vedle mně. Podíval jsem se zvědavě na Rubby, ona pochopila. Víš, táta Lilly, Frank, on sloužil u armády, nejprve byl v Evropě, v německém Norimberku, odtud jí také štěně přivezl. Žili jsme spolu tady, než jej převeleli, měli jsme se brát. Potom ale všechny odveleli ve dvaadevadesátém do Kuvajtu, víš, ta válka v Zálivu. No a odtud už se nevrátil, při nějaké akci najeli s autem na minu a on i s dvěma kamarády následkem zranění zemřeli. Lilly to ještě neví, ptá se, říkáme jí s mámou, že je u vojska a že zatím nemůže domů, snad jednou, až bude větší, řekneme jí to a ona to pochopí. To je mi moc líto, povídám, když vidím, jak se Rubby zaleskly ty její mandlové oči. To nic, už to přebolelo, řekla Rubby a nalila z láhve víno do skleniček. Pozvedla svoji a já udělal totéž. Tak na lepší zítřky, řekla a přitukla si se mnou. Napili jsme se, ona se pak naklonila a nabídla mi svůj polibek, já jsem jej opětoval, přiklonil jsem se blíže k ní, krásně voněla levandulí, políbili jsme se. Poté postavila svoji sklenici na stolec a říká. No a teď mi pověz něco o sobě ty Davide.

Já vlastně nevím, co by tě zajímalo. Narodil jsem se a bydlel v Northwoodu, na severu Iowy. Tam jsem vychodil základní i střední školu. V devatenácti jsem šel na universitu do Ames a po jejím ukončení jsem nastoupil zde v Davenportu k filiálce firmy IBM, jako programátor, a jsem tady už osm let. Nikoho nemám, ani žádné sourozence, moji rodiče zahynuli při leteckém neštěstí v osmdesátém devátém, tehdy v Sioux City, jak to letadlo minulo ranvej na letišti. To je mi moc líto Davide, tvých rodičů, můj táta zemřel na rakovinu slinivky, bylo mu čtyřicet dva, já měla osmnáct, máma se z toho dlouho nemohla vzpamatovat, bylo jí třicet osm, od té doby je sama, jen se mnou a z Lilly. Má pár přátel a známých, občas si zajdou někam na večeři, ale nejraději je stejně tady doma. To je mi také líto Rubby, tvého otce.

Já jsem měl pár známostí, ale nic vážného, jen taková parta z práce, občas jsme zašli na bowling, na nějaký koncert a tak, říkám. Víš Rubby, já jsem vlastně nejraději sám někde v přírodě, občas si zajedu na ryby k jezeru Lake George v Illinois, zajdu do lesa, nebo chodím kolem řeky, z mostu pozoruji lodě jak plují po Mississippi. No a dneska večer jsem tam právě na Arsenal Bridge potkal toho kamaráda Johnyho, spolu jsme přišli k tobě do bistra. Byla to náhoda nebo osud, co myslíš Rubby? Chudák Johny, povídá Rubby, tak mladý, vypadal že je spokojený, když odcházel. Ale když jste přišli, hned jsem si vás všimla, že jste si podobní, on ale byl takový trochu smutný.

Nestalo se mu něco? Ano stalo se, on chtěl spáchat sebevraždu, říkám, chtěl skočit dolů z mostu ale neuměl plavat. Vlastně jsem mu to já rozmluvil a vzal ho k tobě do bistra, těch pár drinků, to bylo hlavně kvůli Johnymu, já jinak moc whisky nepiji, mám raději vínečko. Johnny mi říkal, že jej opustila přítelkyně co spolu žili a měli se brát. Tak to je smutné, povídá Rubby a zvedá sklenku ze stolku, tak na Johnnyho, řekla a napila se. Já jsem se napil také, a když jsem pokládal svoji sklenici zpátky na stůl, dotkli jsme se s Rubby na okamžik dlaněmi. Podívali jsme se jeden druhému do očí, ucítil jsem najednou takové vzrušení, vypadalo to, že Rubby cítí to samé, jako by mezi námi proudil nějaký neviditelný svazek energie, nejde to říci žádnými slovy, nikdy jsem nic takového k nikomu necítil, snad je tohle ta láska? A takhle právě přišla k nám?

Ta levandulová vůně byla najednou všude kolem. Ta hlava se mi točí z toho vína nebo z toho pocitu?, toho vína snad tolik nebylo, asi je to opravdu láska. Rubby asi cítila to samé, najednou jsme se objali, líbali se a hladili tak intenzivně, až se probudil i Wolfie, který doposud ležel na podlaze u pohovky a dřímал. Teď vyskočil za námi na pohovku a také nás líbal, začali jsme se smát jako puberťáci, až jsme zapomněli, že vedle v pokoji spí Carol s Lilly. Otevřely se dveře do pokoje, vykoukla Carol a ukazuje prstem před ústy, abychom se ztišili. Rubby řekla že O.K., zasmála se potichu a Carol také s úsměvem zmizela v pokoji.

My jsme tak ještě dlouho seděli, potichu si povídali, drželi se za ruce, a popíjeli víno. Dopili jsme láhev a Rubby se ptá, jestli má přinést ještě jednu. Podíval jsem se na hodinky na zápěstí, bylo již před půlnocí. Nebylo pozdě, ale řekl jsem, že si to necháme zase na příště. Třeba na zítra jestli, bude chtít. Ona že určitě a ráda, že mně zve tímto na večeři, ráda prý vaří a že mám přijít kolem šesté, představí mně Lilly. Tak dobrá Rubby, přijdu v šest. Pohládl jsem Wolfiho, ten jen zvedl hlavu na rozloučenou, vstal jsem z pohovky a objal Rubby, která se také zvedla, že mně doprovodí ke dveřím. Trochu jsem cítil v jejích očích zklamání, snad mi chtěla navrhnout, abych tady zůstal, abych byl ještě s ní, ale třeba se mi to jen zdálo, navíc si myslím, nebylo by to vhodné, hned první den co se známe tady přespat. Nemuselo by to skončit jen tak nevinně, něco se vypilo, padly zábrany, určitě by z toho byl sex. A ten, jak známo, poprvé nikdy není super, mohla by z toho být ostuda, chce to čas, a toho budeme mít dost. Přešli jsme s Rubby do chodby, já jsem si obul boty a oblékl bundu, Johnnyho bundu. Mám to Rubby říci nebo ne, jak by zareagovala?, kdo ví, musím to do zítřka promyslet. U dveří jsme se objali a líbali na rozloučenou.

Rubby vypadala šťastně a po tvářích jí tekly slzy, byla ještě krásnější, když byla takhle dojatá. A ta její vůně, levandulová, už teď se mi po ní stýská. Rubby otevřela vchodové dveře a se slzami v očích mne políbila. Rozloučili jsme se dlouhým polibkem na dobrou noc. Ještě mi zamávala a zavřela dveře. Vyšel jsem z domu Rubby a dal se vlevo, směrem do centra. Každou chvíli projel kolem taxík, mohl jsem na něj mávnout a nechat se dovézt až k domu, ale kam?, k jakému domu? Potřeboval jsem se projít a hlavně chvíli přemýšlet, co dál.

Co teď bude s mým životem? Měl jsem v hlavě najednou pěkný zmatek, je to všechno jen náhoda?, sám sebe jsem se ptal. Potkal jsem prima kamaráda, chtěl ukončit svůj život skokem do rozbouřených vln řeky Mississippi, neudělal to, ale nakonec stejně zemřel tento den. Byl to jeho osud?, byla to náhoda?, nevím. Pak poznám prima mladou ženu, krásnou, milou, která by měla o mně zájem, a já bych měl zájem o ni, jakoby přeskočila jiskra, jako láska na první pohled, ale nedokážu jí říci pravdu o sobě, co vlastně chci? Nevím, zatím opravdu nevím, ale musím něco udělat, abych to zjistil. Tak jsem přemýšlel a kráčel ulicí směrem k centru města. Jednu chvíli se mi zdálo, jako bych slyšel za sebou nějaké kroky, jako by mně někdo sledoval. Co chvíli se zastavím, ohlédnu a tiše naslouchám, ale asi se mi to opravdu jen zdálo, pokračuji dále. Teď mně napadlo, mám klíče od Johnnyho bytu, půjdu se tam podívat, vlastně tam budu muset jít, vždyť od svého bytu ani klíče nemám.

Najednou mi to všechno dochází, jako bych najednou vystřízlivěl, vždyť já vlastně nejsem já, David Heller, já jsem teď John Fisher. Ale co můj byt, moje práce, moje auto, peníze, účet v bance? Byt a auto, na tom mi nezáleží. Práce?, stejně jsem už potreboval změnu, ale peníze, peníze potrebovat budu. A pokud zablokují můj účet v bance, přijdu o hromadu peněz, které tam mám. Po smrti mých rodičů jsem dostal jejich životní pojistku, prodal v Northwoodu náš velký rodný dům s pozemky, a peníze si vložil na svůj účet zde ve městě v Union Bank se skvělým úrokem, také výplaty ze zaměstnání mi jdou na účet. Mám tam přes dva miliony čtyři sta tisíc dolarů, vlastně můžu žít jen z úroků. Ale co teď? Musím ty peníze někam převést. Rubby, napadlo mně, co kdybych je převedl na její účet?. Sice neznám číslo jejího účtu, ale to mohu jednoduše zjistit na finanční správě přes internet, má přece firmu a jako podnikatelka musí mít transparentní účet, ona o tom ani nemusí vědět, že jí tam přijdou peníze. Později jí to vysvětlím. Potřebuji se dostat někam k počítači s internetem, snad ho má doma Johnny, uvidíme. A kdyby ne, jsou tady přece internetové kavárny, některé jedou non-stop.

Přidal jsem do kroku, už abych byl u Johnnyho doma, ještě jeden blok, pak zabočím vlevo a za pár minut budu na Emerson Place. Právě zabočuji vlevo do ulice, která ústí na Emerson Place, když kolem projíždí hlídka Policie. Asi se jim zdám podezřelý, když jdu takhle po půlnoci pěšky ulicí města, zastavují u krajnice a vystupují z auta dva policajti. Přichází ke mně, jeden mi svítí baterkou do obličeje, druhý si mně prohlíží od hlavy k patě. Dobrý večer, povídám, děje se něco? Dobrý, odpoví ten s baterkou. Odkud a kam jdete?, ptá se ten druhý, máte u sebe doklady? Doklady mám, odpovím a sahám do náprsní kapsy své, tedy Johnnyho bundy pro peněženku. Vytahuji řidičský průkaz a podávám jej strážníkovi s baterkou. Jdu z návštěvy od přítelkyně tady kousek, a jdu domů, tamhle na Emerson Place 210.

Policajt s baterkou si svítí na doklad, potom na mne, a znovu na doklad. Podívá se na svého kolegu, ten přikývne, všechno v pořádku, pokračujte, říká. Ten s baterkou mi vrací řidičák, já jej vložím do peněženky a tu do náprsní kapsy své bundy. Už je tedy Johnnyho bunda moje, už jsem i já vlastně John Fisher, mám novou identitu, právě mi to potvrdili dva policajti. Ti nastoupili do vozu a rozjeli se od krajnice ulicí na druhou stranu, než jsem šel já. Přicházím na náměstí, dívám se po číslech domů, ano to bude tamhle, tam to vypadá na ty levné atriové byty, co se pronajímají. Přicházím blíže, ano je to tady, číslo 210. Je tady venkovní schodiště, po kterém se dostanete ke kterémukoliv bytu zvenčí. Jdu po schodech nahoru, dívám se, vlevo jsou byty A, 1, 3, 5, 7, 9, vpravo pak A, 2, 4, 6, 8 a 10. Tak můj je ten vpravo 4A. Zastavuji se před dveřmi a naslouchám. Nic podezřelého neslyším, jen od sousedů z A2 je slyšet zvuk televize, nějaký hudební pořad.

Vytahuji z kapsy klíče, zkusím který bude ode dveří, trefil jsem se hned napoprvé. Odemykám dveře, pomalu otvírám a vstupuji dovnitř. Přitom stále opatrně naslouchám, jestli je byt opravdu prázdný, jak by měl podle Johnnyho být. Člověk nikdy neví, co když se Mary náhle vrátila domů z líbánek? Zavírám za sebou dveře a zevnitř je pro jistotu zamykám. Zdá se mi to, nebo cítím zase tu levandulovou vůni, ale tady u Johnnyho v bytě? Je to zase jenom náhoda? Pomalu našlapuji dále do bytu, rozhlížím se, ale všechno je v pořádku, nikdo tady není. Rozsvítil jsem lampu vedle pohovky a prohlížím si byt. Celkem pěkně zařízený a útulný, velká obývací místnost, kuchyňský kout, za ním dvoje dveře, asi WC a koupelna. Vedle pohovky, hurá, Johnny má počítač a vedle modem na připojení k internetu, má i jehličkovou tiskárnu.

Zapínám počítač i modem a čekám, až se to rozběhne, pokud tam má heslo to není pro mně žádný problém, jsem přece od fochu, že? Počítač naběhl, heslo tam žádné není. Připojuji se k internetu a loguji se kvůli zabezpečení na server naší firmy, podařilo se, nyní jsem na veřejné síti a vyhledávám firmy v databázi finančního úřadu města Davenport. Už to mám, tady je Rubby Kingová, hostinská činnost a služby restauračních zařízení, adresa, osobní data, číslo licence a také bankovní účet u Union Bank, číslo 64-258963147. Tak super, má banku jako já, ten převod bude během pár minut. Opisuji si to číslo na papír vedle klávesnice. Nyní se přihlásím na svůj účet v bance a převedu ty peníze na účet Rubby. Ta se bude divit, až zjistí, že jí tam přistály dva miliony a čtyři sta tisíc dolarů. Loguji se do Union Bank a zadávám vstupní údaje. Mám od malička celkem dobrou paměť na čísla, nikdy jsem si nemusel nikam žádná psát, pamatoval jsem si vždy všechna, číslo pojištění, řidičský průkaz, pas, poznávací značku auta, číslo účtu a také přístupová čísla a hesla.

Tak jsem tam, na svém účtu, nyní zadám převod na účet Rubby, dva milióny a čtyři sta tisíc, na účtu ještě nějaké tisíce zůstanou, ještě potvrdit bezpečnostním kódem, ale co to? Nejde to, někdo už ten účet asi pro převod a výběr peněz zablokoval, vy policajti, vy jste někdy rychlí, většinou když vás člověk nepotřebuje. Tak si vytisknu alespoň výpis stavu mého konta, když tady má Johnny, vlastně, když tady mám tiskárnu. Zapínám ji a chci zadat tisk dokumentu z banky, tiskárna ale začíná sama tisknout něco jiného, asi něco, co bylo v tiskové frontě a nevytisklo se když byl počítač naposledy spuštěný. Beru ten výtisk z tiskárny, a jako by mne někdo polil studenou vodou a ještě mi dal ránu do hlavy, to snad není možné, co to...?, oči se mi mlží, na tom papíře stojí:

Já, John Fisher, narozený 24.6.1963, bytem Davenport, Emmerson Place 210, byt 4A, prohlašuji tímto místopřísežně, že jsem zavraždil svoji přítelkyni Mary Polanskou, narozenou 10.3.1966, bytem Davenport, Emmerson Place 210, byt 4A.

Podepsán

John Fisher

Johnny, ty zmetku jeden, tys to všechno na mně nahrál, pomyslím si vztekle. Opravdu, musel mně dlouho sledovat, kam chodím, kde pracuji, jak se oblékám a tak. V tom bistru ty bundy určitě vyměnil také on, ale počkat, jak mohl vědět, že se sblížím s Rubby?, a co když v tom jede Rubby také?, co teď?

Ještě štěstí, že peníze nejsou na jejím účtu, ale kdyby to plánovali spolu, co on? Vždyť je teď mrtvý. Ne, není, mrtvý je David Heller, a jeho peníze by měla teď Rubby Kingová, a já, John Fisher, já dostanu elektrické křeslo za vraždu své přítelkyně Mary. Za vraždu, kterou jsem nespáchal, ale kterou jsem přiznal. Co teď? Musím pryč, každopádně, protože jestli v tom jede i Rubby, jsem na řadě já a bude se mně chtít někdo zbavit, abych nemluvil. Co když ale s tím nemá Rubby nic společného? Stejně jsem v hajzlu, peníze sice mám, abych někam zmizel až začnou Mary pohřešovat v restauraci kde pracuje, ale budu první, koho budou hledat, vzpomněl jsem si na ty dva policajty dnes po půlnoci.

Musím pryč, rychle, vypnul jsem počítač, modem i tiskárnu, kapesníkem otřel všechno na co jsem sahal, zhasl lampu u pohovky a otřel také vypínač. Bylo tady dosti světla od pouliční lampy před domem. Vzal jsem ten kus papíru s Johnnyho doznáním, strčil ho do náprsní kapsy bundy a šel ke dveřím. Najednou jsem ucítil nějaký divný zápach. Odkud to jde?, pomyslel jsem si. Ne, to ne, Johnny, ty hovado..! Vrátil jsem se a šel ke dveřím do koupelny. Pomalu je s kapesníkem v ruce otvírám, oknem z ulice sem prosvítalo světlo z pouliční lampy. Ano, byla tam. Mary. Seděla na podlaze ve sprchovém koutu, krk a obličej celý modrý, přes ramena a zbytek těla měla přehozenou velkou froté osušku. Byla určitě uškrcena, sedí tam asi pár dní, už je to cítit. Zavřel jsem opět s kapesníkem dveře od koupelny, najednou se mi udělalo zle, tak tak jsem se nepozvracel. Šel jsem rychle ke dveřím, sahám po klíči, že odemknu, v ten moment jsem opět ucítil tu až vtíravou vůni levandule, jakou používá Rubby. Naslouchám chvílku za dveřmi, ale všude je klid. Zdá se, že ta vůně jde odněkud tady.

Podívám se, a už to vidím. Na stěně na věšáku visí zástěrka s kraječkou, taková jakou nosí servírky a taková, jakou měla také včera na sobě Rubby, jen ta jmenovka na levém ramínku tu chybí, Rubby. Tak je to přece pravda, Rubby a Johnny, Bonnie a Clyde, chytří podnikatelé. A co Carol, jede v tom také?, chudák malá Lilly, ale už je mi to jedno, musím vypadnout. Rychle odemykám dveře, otvírám a naslouchám, nikde nikdo. Vycházím ven, zavírám za sebou a zamykám. Jdu atriiovou terasou ke schodišti, pomalu a potichu našlapuji po schodech dolů. Vyšel jsem od domu č. 210, a jdu napříč náměstím směrem k řece. Tam to všechno začalo, tam to také musí skončit. Cestou potkávám sem tam nějaké dvojice, vracejí se domů z restaurací a biografů nebo koncertů, jsou veselí a těší se do tepla svého domova. Bože, jak já jim jen závidím...

Přicházím ulicí k tomu přechodu, kde před pár hodinami srazil kamion Johnyho, vlastně Davida, vlastně já už nevím koho, a kdo je teď mrtvý. Přecházím na druhou stranu ulice a dívám se směrem k bistra Rubby's. Tam nepůjdu, říkám si, nevím jestli třeba ta Vicky něco ví nebo tuší, nebo v tom jede také, počkám a uvidím. Zašel jsem vedle parkoviště k čerpací stanici a chystal se vejít dovnitř. Najednou vidím k parkovišti přijíždět známé tmavomodré auto, to je přece Rubby, rychle jsem se schoval za roh budovy do stínu a nahlížím na parkoviště, co se bude dít. Toyota Camry zaparkovala, otvírají se oboje přední dveře, od volantu vystupuje Rubby a od spolujezdce nějaký muž. Ten se ihned rozběhne k bistra, Rubby za ním volá, počkej Franku, co když tam není... Aha, takže to bude asi ten mrtvý voják Frank, pomyslí si, ten mně možná také sledoval, když jsem šel tou ulicí k Johnyho bytu. Ach Rubby, co ještě sis vymyslela?, a já blbec se do tebe málem zamiloval. Ale jsi dobrá, to se musí nechat, přemýšlíš jako já.

Kam asi půjde Johny až zjistí jak to bylo? No přece zpátky do bistra, že?, tak to ne, už toho bylo dost, přeju do útoku, to je nejlepší obrana. Čert vezmi peníze, čert vezmi auto, práci, všechno, ale svoji čest budu bránit. Dovnitř čerpací stanice teď nemůžu, je tam vidět prosklenými stěnami, Rubby stojí venku u auta, rozhlíží se na všechny strany a čeká na Franka, až přijde z bistra. Ten za chvíli vyběhne, sedá k Rubby do auta, to vycouvá z parkoviště a rozjíždí se tryskem zpátky do města. Máte fofry, co?, pomyslí si škodolibě. Tak teď...

Vejdu dovnitř čerpací stanice, pozdravím prodavače a jdu přímo k telefonnímu automatu, co visí na zdi u vchodu na toalety. Vhodím tam minci a vytáčím 911, vyzvání to a za chvíli se ozve, prosím, kdo volá, co si přejete? Co se stalo? Stala se vražda, povídám, jedte na Emmerson Place 210, byt 4A, je tam v koupelně mrtvá Mary Polanská, rychle jedte, než ji ti hajzlové uklidí.. Haló, kdo volá, haló, ozývá se ze sluchátka. Zavěsil jsem telefon a vyšel ven, jdu směrem k mostu Arsenal Bridge, kde jsem se včera seznámil z Johnym. A co když to bylo ještě jinak? Johny v tom třeba nejel, ale dozvěděl se co udělali Mary, co chystají udělat a možná jej odstranili, možná mu někdo pomohl a strčil ho pod ten kamion, je to stejně divné, přece tam neskočil jen tak sám. Právě zahýbám na most, když tu slyším policejní houkačky, z ulice z centra se vyřítilo několik aut, vpředu jede tmavomodrá Toyota Camry, za ní ji stíhají tři policejní auta. Najednou se proti Toyotě vyřítí ze zatáčky kamion, podobný tomu, co srovnal včera večer Johnyho, tak tohle už Rubby neubrzdí, pomyslí si, a také že ne. Náraz, skřípot plechů a najednou ticho.

Policajti zastavili a vyskákali ze svých aut, blíží se ke zdemolované Toyotě, najednou rána a auto hoří, policajti odletěli tlakovou vlnou a válí se kolem dokola. Někteří volají hasiče a záchranku, myslím ale, že je pozdě, moje skoro láska Rubby a její skoro mrtvý seržant Frank, jsou teď už opravdu mrtví. Z bistra ještě vyběhne Vicky, brečí a zalamuje rukama, kdo ví, co ona ví, a co ví Debbie, která přijde do práce za pár hodin...

Pokračuji na most Arsenal Bridge, rozhlížím se kolem, nikde ani živá duše, zpátky už se neohlížím. Asi uprostřed řeky se na mostě vysvlékám, bundu, košili, kalhoty, ponožky i boty, všechno беру a házím dolů do rozbouřených vln řeky Mississippi. Sbohem Johne Fishere, běž si zarybařit, neboj se, já tam neskočím, já jsem David Heller. Včera večer mne někdo přepadl a okradl. Měl jsem strach, schovával jsem se pod mostem skoro celou noc, teď jdu za těmi policajty k bistra, nahlásit přepadení. Ty si plavej dál, plavej si dolů po Mississippi.

Jednou každá řeka zmizí v oceánu, a tím ztratí své jméno...